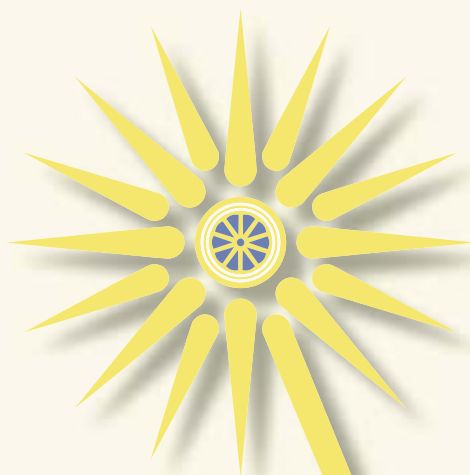

МАКЕДОНСКАТА САГА

Големиот светски тенор Хозе Карерас им го остави својот музички епитаф на малубројните сладokusци, кои имаа длабок џеб да го платат неговиот настап и при тоа да уживаат во цената на успехот, кој тој го спечалил во планетарни рамки со 5 проценти талент и 105 отсто работа. Зошто не му даваме важност на неговиот талент? Ние не можеме да ја засениме неговата талентираност со погрдни зборови, бидејќи тој дар е Божји, ама немаше да ја доживее "боговата слава" на една холивудска филмска звезда, ако човекот не се испотеше од работа. Значи, муабетот ни беше дека за сè треба мака и работа, а без неа си никој и ништо. Според тоа, нема успех ако на прво место не се стави работата, а дури потоа славењето и кочоперењето. Затоа во многу нешта треба да се "метнеме" на Хозе Карерас.

Прво, тој ја победи природата, односно ја доби битката со канцерот. Второ, човекот има стил и своја цена, без која не настапува на ниту една културна манифестација.

Овој пример го зедовме предвид, бидејќи во него има премногу поука. Имено, нам во земјава ни гори под нозете, се давиме од политичкиот јавашлук и намерната "немарност", а при тоа од уста не ги вадиме пофалните зборови за успехот во т.н. неколкупроцентно зголемување на вработеноста, која патем фиктивно се зголеми поради бришењето на кадрите и на лицата кои работат на договор на дело во државната администрација. Истовремено, Адем Красниќи ни прави шокови, нè трезни од пијанството, од божемниот успех, за повторно да се вратиме во реалноста каде командантот со зборови нè повикува на "мотика". Нè потсетува на старата македонска мана, кохабитацијата меѓу претседателот на државата, премиерот и министерот за внатрешни работи, не функционира. Сè се мери низ призмата на попуштање за да не се наруши безличната и бездушната толеранција во власта. Во овој момент, актуелно е прашањето кој ќе има храброст да даде "амин" за мирновременска акција на македонската полиција, а при тоа да не ја преземе одговорноста врз своите плеќи, бидејќи Љубе Бошкоски ја "срка манцата" во Хаг, оти премногу "револуционерно" се залагаше да биде иста Македонија. Оттаму прашањето е Дамаклов меч за политичарите, но и за опстојбата на државата. Тој проблем не може вечно да се држи под контрола, бидејќи на насилниците и на екстремистите им се даде премногу простор и внимание, а тие се сè посилни и похрабри во своите атакувања врз институциите на системот, кој пукна кај Кондово, кај Брест итн. Утре може да им пукне в skut, на Водно. Што тогаш ќе правиме? Нели на мака се познаваат јунаците. Или... Но, скраја да е од тој шаблон, кој го гледавме во 2001 година. Можеби ќе имаме и малку среќа, па нема да ја репризираме или реплицираме кризата. Таа засега ни чука на порти, ама ни недостасува калаузит, бидејќи оригиналниот клуч е изгубен поради неодлучноста на владејачката гарнитура. Сега таа се наоѓа на испит. Но, доколку падне на матурскиот, односно на бруцошкиот испит, тогаш тешко дека ќе имаме реална шанса да ја закрпиме дупката кај Кондово или горе на Скопска Црна Гора. Тие се дел од познатата географска трансверзала, која почнува од Прешевската долина, па преку Липково, Арачиново, Чаир, Кондово, Сарај, Радуша, се префрла на Шарпланинскиот масив, кој индиректно преку Мавровскиот крај се спушта кон дебарско-струшката линија, која природно е залепена со Република Албанија. Ова не е теорија, туку чиста практика за која наследниците на поранешната ОНА имаа десетка. Луѓето, без разлика дали се водени од криминогена цел или од старовековната идеја за Илирида, имаат "храброст" да му се спротивстават на системот, односно работат. Значи, повторно се враќаме на нашата првична поента, без мотика, односно без метла не може да се исчисти џубретото. Затоа, треба работа и само работа. Но, како таа да фатила уплав од нас и Македонците станале Црногорци, па затоа немаме некакви резултати. Сите досегашни обиди за амортизирање на сложеноста на проблемот, убедување, играње "циле-миле", не вродија со плод. Ситуацијата е иста како и пред неколку месеци. Преку нишанот се гледаат и македонските полицајци и џамбазите на Адем Красниќи. Во меѓувреме само се смени котекот. Него го пробаа и припадниците на "алфа-тимовите", ама и имамите од Кондово. Значи, во небрано се и Албанците и Македонците.

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски